



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobkyně: **I. I., narozená X,**
státní příslušnice X,
bytem X,
zastoupena advokátem Mgr. Pavlem Grünerem,
sídlem Bělehradská 1094/4, 360 01 Karlovy Vary,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,**
sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KK/2157/DS/19-3 ze dne 23. 3. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Magistrát města Karlovy Vary shledal žalobkyni vinnou přestupky podle § 125c odst. 1 písm. d), písm. i) bodu 1, 2 a 4 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). K odvolání žalobkyně žalovaný v části rozhodnutí magistrátu potvrdil, v části je zrušil a řízení zastavil a v části je změnil. Ve výsledku tedy potvrdil rozhodnutí, že žalobkyně je vinna

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Toho se měla dopustit tím, že se dne 28. 10. 2018 přes výzvu policisty nepodrobila vyšetření, zda jako řidička není ovlivněna alkoholem. Za tento přestupek jí byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a trest pokuty ve výši 25 000 Kč.

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojila žalobou, v níž namítla, že žalovaný své rozhodnutí založil na svědeckých výpovědích ovlivněných podrobným popisem skutku v textu předvolání. Dále namítla, že nebyla poučena o svém právu na tlumočníka, neboť poučení o právu na tlumočníka scházel její podpis. Rovněž žalobkyně namítla, že nebyla poučena o právu nevypovídat. Poučující policista měl podle své výpovědi použít českého jazyka. To však nemá oporu ve spisu a nebylo ani prokázáno, že by žalobkyně rozuměla česky. Skutkový závěr o přestupku se tak zakládá jen na výpovědi jediné svědkyně. I z té je ovšem zřejmé, že žalobkyně nerozuměla pokynům. Táž svědkyně uvedla, že žalobkyni nevysvětlovala, co bude následovat po odmítnutí dechové zkoušky, což dokládá chybějící podpis žalobkyně u poučení o povinnosti podrobit se lékařskému vyšetření. Závěrem žaloby žalobkyně shrnula, že nebyla prokazatelně vyzvána k vyšetření, resp. nebyla vyzvána způsobem, kterému by rozuměla. Tím je vyloučeno, že by se žalobkyně úmyslně či nedbalostně odmítla podrobit vyšetření.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žádný svědek se ve své výpovědi neopíral o obsah předvolání a svědecké výpovědi byly konfrontovány s obsahem úředních záznamů. Žalobkyně byla ve věci poučena, jednotlivá poučení odmítla podepsat, což jasně plyne ze svědeckých výpovědí. Ze svědeckých výpovědí navíc vyplynulo, že žalobkyně česky rozuměla a dokonce česky, byť s přízvukem, odpovídala. Námitku ohledně nepoučení o právu nevypovídat žalovaný označil za lichou. Žalobkyně totiž v souvislosti s podáním vysvětlení ve věci dne 14. 11. 2018 po poučení využila svého práva nevypovídat. Skutek byl tedy dostatečně prokázán: žalobkyně byla vyzvána k dechové zkoušce a odmítla ji podstoupit. Dechová zkouška jí byla předvedena policisty i názorně. Žalobkyni jasné, oč jde, a to tím spíše, že absolvovala řidičský výcvik na X, tj. zemi s nulovou tolerancí k alkoholu za volantem. Vědomostní složka u nedbalostního zavinění tedy nechyběla.

Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná. V řízení totiž nedošlo k žádným vadám při zjišťování skutkového stavu a provedené dokazování poskytuje dostatečnou oporu pro závěr, že žalobkyně rozuměla výzvě policistů k orientačnímu vyšetření na přítomnost alkoholu a že toto vyšetření odmítla.
5. Předně je třeba uvést, že žalobkyně výslovně napadla výrok I. rozhodnutí žalovaného. Tím žalovaný potvrdil rozhodnutí magistrátu v té části, v níž došlo k zastavení řízení, neboť část skutkového děje nebyla prokázána. Vzhledem k tomu, že žádná námitka žaloby se k tomuto výroku věcně nevztahuje a žalobkyně nemá veřejné subjektivní právo na to, aby byla potrestána namísto zastavení řízení, soud se dále zákonností tohoto výroku nezabýval. Obdobně žalobkyně výslovně napadla i výrok VII. rozhodnutí žalovaného o uložení správního trestu pokuty ve výši 25 000 Kč, aniž by vůči němu uvedla jakoukoliv námitku. Ani jím se tedy soud blíže nezabýval (jde ostatně o výrok o trestu neoddělitelný od výroku o vině, který přezkoumán byl).
6. Nedůvodné jsou námitky vůči procesní použitelnosti výsledků policistů. Podle § 59 správního řádu musí být v předvolání uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého

důvodu se má dostavit. Tomu předvolání v souzené věci odpovídá, magistrát do předvolání mimo jiné napsal, že se výslech bude týkat přestupku údajně spočívajícího v tom, že žalobkyně jako řidička odmítla vyšetření, zda není ovlivněna alkoholem. Tento popis obsahuje pouze znaky skutkové podstaty přestupku, nikoliv konkrétní popis jednání žalobkyně, kterým měla tuto skutkovou podstatu naplnit. Jakkoliv je jisté možné, aby do textu předvolání svědka správní orgán neuvedl skutkovou podstatu přestupku, o němž vede řízení, její uvedení není v rozporu s právem. Z hlediska žalobkyně tím správní orgán umožňuje efektivní právo na obhajobu (žalobkyně věděla, k jakému přestupku se řízení vztahuje), svědkům pak umožnil rozvzpomenout si alespoň rámcově případ žalobkyně, tedy i na okolnosti významné pro rozhodnutí o přestupku. Nelze to připodobnit návodné otázce vůči svědkovi, protože tím správní orgán nijak svědkům nepředkládal svůj názor ve věci.

7. Z obsahu protokolů o výslechu je pak zřejmé, že na výslech svědků probíhal standardním způsobem a svědci na obecně kladené otázky (nikoliv návodné či úskočné) odpovídali v podrobnostech. Není tedy zřejmé, v čem by vypovídací hodnota výpovědi těchto svědků měla být omezena. Žalobkyní vytýkané „oživení“ a z něj plynoucí ovlivnění schopnosti svědků reprodukovat vnímanou událost je žádoucí: je ku prospěchu věci, aby si svědci vybavili, co svými smysly vnímali. Nijak z toho neplyne, že by takto získaná výpověď měla být nepravdivá. Již vůbec není důvod považovat celé tyto výpovědi za procesně nepoužitelné – ani sama žalobkyně neoznačila ustanovení právního předpisu, který by tuto nepoužitelnost upravoval. Nad rámec nezbytného pak lze jen připomenout, že zástupce stěžovatelky byl výslechům přítomen, mohl tedy vznést své výhrady, pokud měl za to, že postup správního orgánu je nesprávný. To neučinil, protože k tomu věcně žádný důvod nebyl (srov. č. l. 118 a č. l. 115, 121, 124, 126 *verte* správního spisu).
8. V rozporu s obsahem spisu jsou námitky žalobkyně, že nebyla poučena o právu na tlumočníka a o právu odepřít výpověď (srov. č. l. 6 a 16 správního spisu). Co je však podstatnější, žalobkyně ani netvrdila, že by šlo o vadu, která má jakýkoliv vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Skutkový závěr o spáchání přestupku spočívajícího v odmítnutí vyšetření, zda jako řidička není ovlivněna alkoholem, totiž správní orgány založily na výpovědích zasahujících policistů, nikoliv výpovědi žalobkyně. Za toho stavu se vytýkané vady jeví jako bezvýznamné pro přezkum napadeného rozhodnutí a soud se jimi nezabýval (pro úplnost: orientační vyšetření ani odborné lékařské vyšetření nejsou výpovědi, kterou by žalobkyně mohla odmítnout či tlumočnick tlumočit).
9. Stejně tak jsou v rozporu s obsahem spisu námitky, že žalobkyně neporozuměla výzvě k podrobení se vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněna alkoholem.
10. Z tomu z bezrozporných a podrobných výpovědí svědků – zasahujících policistů – jednoznačně vyplynulo, že policisté byli schopni se s žalobkyní dorozumět kombinací jazyků (mimo jiné i česky a slovensky) a posunky (tak výpověď svědka D. na č. l. 114–115, svědkyně A. na č. l. 117 *verte*, svědka H. na č. l. 120 *verte*, svědka U. na č. l. 123, svědka S. na č. l. 130 správního spisu). Ostatně i svědek K., hlídač parkoviště G. P., vypověděl, že byl bez problémů schopen se s žalobkyní dorozumět česky (č. l. 151 správního spisu). Podle sdělení oprávněné úřední osoby dopravního odboru magistrátu byla žalobkyně schopna česky komunikovat, když si vyzvedla zadržený řidičský průkaz (č. l. 146 správního spisu).
11. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se mimo jiné na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Zvláštním předpisem je zákon č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před

škodlivými účinky návykových látek. V případě žalobkyně šlo o orientační vyšetření a odborné lékařské vyšetření ve smyslu § 20 ve spoj. s § 2 písm. m), n) a o) tohoto zákona.

12. Z výpovědí policistů také jasně vyplynulo, že žalobkyně byla vyzvána jak k orientačnímu vyšetření, tak odbornému lékařskému vyšetření. Policisté jí názorně předvedli dechovou zkoušku. Její provedení však žalobkyně mařila tím, že přes ukázkou policistů nevyfukovala vzduch do trubičky dechoměru, ale naschvál jej nasávala (tak svědkyně A. na č. l. 117 *verte*, svědek S. na č. l. 130 *verte* a 131). Odborné lékařské vyšetření žalobkyně také odmítla (svědkyně A. na č. l. 118, svědek S. na č. l. 130, 131 *verte*, svědek D. na č. l. 114 *verte* a 115, svědek Š. na č. l. 135 ve spoj. s úředním záznamem na č. l. 11 a poučením na č. l. 19 správního spisu). Ze všech těchto svědeckých výpovědí nepochybně vyplývá, že žalobkyně byla poučena o tom, že je povinna se podrobit se vyšetření, zda byla při řízení vozidla ovlivněna alkoholem, a že své povinnosti porozuměla (je tedy bez významu, že žalobkyně jednotlivé listiny odmítla podepsat).
13. Ve věci tedy není dána důvodná pochybnost o skutkovém stavu. Žalobkyni se tedy nepodařilo zpochybnit ani objektivní stránku přestupku, ani své zavinění.
14. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným a že jeho rozhodnutí je zákonné. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. října 2020

Mgr. Jan Šmakal, v. r.
samosoudce